

SETMANARI AUTONOMISTA D'ESQUERRES

Redacció i Administració: Carrer de Corró, 162

Una sessió municipal**L'estrena del nou Alcalde regionalista de R. O.**

La Comissió Municipal Permanent dijous va fer vaga. En canvi, divendres, a l'hora de costum, es reuní. Molt de públic i molta expectació. S'estrenava l'Alcalde i precisava saber si venia disposat a satisfer el desitjos caníbalescs de la «Cobla de l'Odi». D'ençà de la caiguda del *Mistic de Loyola*, s'esperaven esdeveniments; els més rabiosos anunciaven destitucions a tot drap. «Ara sí que aquest ho farà. Tot el que En Rosàs no s'atrevia, ell sí que s'atrevirà», deien els que aspiren, amb més ambicions que companyerisme, a substituir aquells que volen treure. I tots quants aspiren a un *modus vivendi* van anar a prendre seient en aquella sala i arcova on l'Ajuntament es reuneix cada setmana. Més, el *gozo en un pozo*. L'alcalde, senyor Esteve Camillo i Mustarós, va explicar *cuentos* per a distracció de la concurrència i el *respetable i ansioso público* sortí decebut d'aquella estrena.

Ens va parlar, amb més mala bava que bones intencions, abusant del lloc i del càrrec, d'un modest empleat que, segons ens digué, es presentà amb mals modos al seu domicili particular (al de l'Alcalde). I amb reticències o mots de doble intenció, quasi ens digué que l'empleat l'insultà.

Això, que ho digui l'Alcalde, que «és l'amo del poble», ens resistim a creure-ho. A nosaltres ens consten els motius pels quals aquell modest empleat va anar a casa de l'Alcalde, i sabem del cert que, més que en to d'amenaça, va anar-hi en to de condolença per unes ordres i contraordres que se li donaven. D'això, al *cuento tartaro* que explicà l'alcalde, senyor Esteve Camillo i Mustarós, en la sessió pública de referència, per a *regocijo y distracción* de la galeria que l'escoltava amb fruïció, hi ha un abim.

No podem creure a l'Alcalde en tot el què digué. Si és cert el *cuento* que va explicar, demostra ben poca autoritat en no imposar immediatament a l'indiscret i poc correcte empleat, la pena que li corresponia a la seva falta. I, en no fer-ho (ja que nosaltres creiem en la seva energia per a restablir el principi d'autoritat que tan mal parat deixà el seu antecessor), ens demostra que, en el fons de la seva consciència (de la de l'Alcalde), s'hi sent una veueta que li diu: «Camillo, això que dius no és pas veritat. Tu necessites donar carn a la fera, i per tal de satisfer els odís que tots porten, fins i tot et disposes a dir mentides. Al menys, si les dius, que no facis mal».

Ara que, encara que li volem reconèixer, avui per avui, aquesta mica d'escrúpol de consciència que li pot fer un tal *rau rau*, estem segurs que, quan hagi de fer malifetes aconsellades per la mala bava de «*L'home de les plaques*», ens demostrarà bé prou la mala animeta que Déu

DEL MOMENT POLÍTIC ACTUAL

L'amo dels treballadors de Granollers

La setmana darrera que hem passat vertaderament ha estat una setmana de prova. L'estat d'inquietud que arreu del país es pressentia, va tenir realitat amb les vagues generals com protesta per la forma violenta i repressiva emprada pel Govern que ens malmena i condueix vers un estat que ningú no sap quin serà.

Les organitzacions obreres, tant de Madrid com de Barcelona, han donat un cop sèrio. Elles han demostrat quina és llur organització i quant perfecte és la unanimitat en apreciar l'estat de descomposició de moltes institucions espanyoles.

L'obrerisme ha fet sortir de *fino*, com vulgarment hom diu, el cap de Govern. El general Berenguer ens ha volgut ensenyar que és possible una nova dictadura; i la premsa liberal, amb una unanimitat absoluta, ha contestat a aquest exabrupte del Cap del Govern que ha perdut el cap.

Més important que el fet material de les vagues, que prou derivacions d'indole econòmica han tingut i tindran, inclús en nostra ciutat, és tot quant es llegeix cada dia a la premsa. Als elements conservadors les darreres vagues els han descompost.

A Madrid la premsa s'ha ben destriat. A Barcelona, les patums de la «Lliga», presidides per don Joan Maluquer, es reuniren a la Diputació per tal de fer abortar la vaga. Hom diu que don Jaume de Riba i d'Espanya (abans Santiago), va fer un discursàs. Per tal motiu, hom el delegà en nom de totes les «forces vives» allí congregades perquè portés els acords presos pels reunits al Governador general senyor Despujol.

L'actitud dels homes de la Lliga, ara, com ahir, i com sempre, respon al seu esperit intransigent. Sols ells podien convocar aqueixa reunió amb la sana intenció d'anar, no sols en contra dels promotors de la vaga, sino també en contra de tot quant representa un esperit de llibertat i de rebel·lia.

I mentre a la capital el diputat provincial de l'Institut de Sant Isidre i cacic de Granollers va contra de l'obrerisme, a la capital també, i parlant de les coses granollerines amb persones de la seva confiança manifesta moltes vegades, amb una «barra» molt pròpia d'ell, que a la capitalitat del Vallès els obrers no faran res sense que ell no ho sàpiga. «Tots els treballadors, manifesta, són del meu partit i em consulten tot quant han de fer, sobre tot si és quelcom d'importància». I més íntimament diu: «Amb els obrers de Granollers, sabeu?, hi tenim pacte. Dintre les seves organitzacions hi tinc homes de la meua confiança. Allà dalt no es mourà una fulla que jo no ho autoritzi».

Més, es veu que aquest cop el senyor de Riba no ha estat a l'*intringulis*. Un altre dia serà.

nostre senyor ha donat a l'Alcalde, senyor Esteve Camillo i Mustarós.

Qui en plena sessió pública, i com hem dit abans, valent-se de les circumstàncies del càrrec i del moment, insulta un modest empleat que està allí present per força i per obligació del seu càrrec, no té pas molt bons sentiments.

Vostè, senyor Alcalde, pot dir públicament en sessió que no té confiança en el Secretari de l'Ajuntament; vostè, senyor Alcalde, pot, faltant a totes les disposicions i reglaments municipals, autoritzar l'*ex-funcionario revisor* perquè resti en el lloc que no li pertoca; vostè, com Alcalde de R. O. de la segona dictadura, i a les ordres de don Jaume de Riba i de España (abans Santiago), pot fer moltes coses que repugnen; però el què no pot fer mai cap cavaller és faltat a la veritat en una sessió oficial i pública.

Per a tota persona digna aqueixes manifestacions de l'Alcalde, que a nosaltres ens consta no s'ajusten a la veritat del què ocorregué, són

pròpies sols de persones que careixen de bons sentiments; són comparables a les d'aquells que, abusant de la posició, venten dues bufetes a un detingut que resta amb les mans lligades i voltat d'agents de l'autoritat.

Si l'empleat, modest o elevat, falta, tota autoritat, i per tal la de l'Alcalde, deu fer-li sentir tot el pes de la que ell representa, arribant, d'acord amb les disposicions que ho regulen, fins a la destitució del càrrec; per al que falta, tota la responsabilitat i pena; però rebaixar-se amb els sofriments d'un home que, no sols no pot justificar la seva falta, sino que ni tan sols pot parlar perquè ell allí és persona manada i no té drets reconeguts, és, senyor Alcalde, una cosa que no té nom.

Senyor alcalde: Es que creu vostè que eis empleats no són persones? Es què pensen vostès que, pel motiu de que un serveixi els interessos del comú en un Ajuntament, ja no té dignitat?